

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 54.996/1
van 5 februari 2014

over

een ontwerp van ministerieel besluit ‘houdende nadere regels tot uitvoering van artikel 27/3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 april 2011 houdende bepalingen van rechten en plichten van de exploitanten van een openbaar waterdistributienetwerk en hun klanten met betrekking tot de levering van water bestemd voor menselijke consumptie, de uitvoering van de saneringsverplichting en het algemeen waterverkoopreglement’

Op 6 januari 2014 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van ministerieel besluit ‘houdende nadere regels tot uitvoering van artikel 27/3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 april 2011 houdende bepalingen van rechten en plichten van de exploitanten van een openbaar waterdistributienetwerk en hun klanten met betrekking tot de levering van water bestemd voor menselijke consumptie, de uitvoering van de saneringsverplichting en het algemeen waterverkoopreglement’.

Het ontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 30 januari 2014. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Wilfried VAN VAERENBERGH en Wouter PAS, staatsraden, Marc RIGAUX en Michel TISON, assessoren, en Wim GEURTS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Kristine BAMS, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 5 februari 2014.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP VAN MINISTERIEEL BESLUIT

2. Het om advies voorgelegde ontwerp van ministerieel besluit strekt ertoe nadere regels vast te stellen met betrekking tot de bijkomende rechten die worden toegekend aan de beschermde klant, zoals omschreven in artikel 1, eerste lid, 23°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 april 2011¹.

Rechtsgrond daarvoor wordt geboden door artikel 27/3, derde lid, van het voornoemde besluit van 8 april 2011, zoals ingevoegd bij het besluit van de Vlaamse Regering van 6 december 2013, en dat luidt:

“De minister kan nadere regels vastleggen voor zowel de indieningsprocedure, de vorm en de inhoud van de bewijsstukken waaruit blijkt dat een huishoudelijke klant een beschermde klant is, de periode waarbinnen de beschermde klant van de bijkomende rechten kan gebruikmaken, als van de wijze waarop de bijkomende rechten worden toegekend door de exploitant.”

Het voornoemde artikel 27/3 van het besluit van 8 april 2011 vindt zelf rechtsgrond in artikel 8, §§ 1, 3° en 2, 2°, van het decreet van 24 mei 2002 ‘betreffende water bestemd voor menselijke aanwending’.

Luidens artikel 8, § 1, 3°, van het decreet legt de Vlaamse Regering aan de waterleverancier openbare dienstverplichtingen op die betrekking kunnen hebben op “het nemen van maatregelen van sociale aard, waarbij rekening gehouden wordt met het decreet van 20 december 1996 tot regeling van het recht op minimumlevering van elektriciteit, gas en water”.

In artikel 8, § 2, 2°, van het decreet wordt bepaald dat de Vlaamse Regering na consultatie van de reguleringsinstantie “nadere regels [kan] bepalen met betrekking tot de in § 1 en § 2, 1°, ² bedoelde openbare dienstverplichtingen”.

¹ Besluit van de Vlaamse Regering van 8 april 2011 ‘houdende bepalingen van rechten en plichten van de exploitanten van een openbaar waterdistributienetwerk en hun klanten met betrekking tot de levering van water bestemd voor menselijke consumptie, de uitvoering van de saneringsverplichting en het algemeen waterverkoopreglement’.

² Bedoeld worden andere openbare dienstverplichtingen dan die bepaald in artikel 8, § 1, van het decreet.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

3. Er dient een nieuw eerste lid in de aanhef te worden toegevoegd, luidend:

“Gelet op het decreet van 24 mei 2002 betreffende water bestemd voor menselijke aanwending, artikel 8, gewijzigd bij het decreet van 19 juli 2013;”.

4. Rekening houdend met hetgeen *sub* 2 is opgemerkt met betrekking tot de rechtsgrond, vervange men aan het einde van het lid van de aanhef waarin wordt verwezen naar het besluit van de Vlaamse Regering van 8 april 2011, de woorden “, artikel 27/3, tweede lid, ingevoegd bij besluit van 6 december 2013” door de woorden “, artikel 27/3, derde lid, ingevoegd bij het besluit van 6 december 2013”.

Artikel 1

5. Aan het einde van artikel 1, eerste lid, 3°, van het ontwerp schrijve men “zoals bepaald in artikel 1, eerste lid, 23°, van het besluit van 8 april 2011;”.

Ook in de andere artikelen van het ontwerp dient telkens te worden verwezen naar “artikel 1, eerste lid, 23°,” van het besluit van 8 april 2011.

6. In artikel 1, tweede lid, van het ontwerp wordt bepaald dat “de definities van het decreet van 24 mei 2002 betreffende water bestemd voor menselijke aanwending en van het besluit van 8 april 2011, [...] van toepassing [zijn] op dit besluit”. Aangezien het ontworpen ministerieel besluit strekt tot het uitvoeren van de betrokken decretale en verordenende teksten is het bepaalde in artikel 1, tweede lid, van het ontwerp overbodig en dient dat lid te worden weggelaten.

Artikel 2

7. Overeenkomstig artikel 2, § 1, van het ontwerp dient de exploitant de nodige inlichtingen in te winnen bij de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid of bij andere overheidsinstellingen die de rechten vermeld in artikel 1, eerste lid, 23°, van het besluit van 8 april 2011 toekennen. Indien geen toekenning mogelijk is op basis van deze inlichtingen kent de exploitant, overeenkomstig artikel 2, § 2, van het ontwerp, de bijkomende rechten uitsluitend toe op schriftelijke aanvraag.

Aan de gemachtigde werd gevraagd op welke wijze deze procedure kan worden ingepast in artikel 27/3 van het besluit van 8 april 2011. Deze antwoordde:

“Artikel 27/3, 1ste lid, somt de bepalingen op die gelden voor een beschermde klant. Een aantal van deze rechten geldt automatisch voor een beschermde klant en hoeft niet te worden aangevraagd. Andere moeten wel specifiek worden aangevraagd en werden daarom geformuleerd als een recht. Gelet op het feit dat het besluit een dergelijke automatische toekenning vooropstelt, is het noodzakelijk dat de exploitanten een

informatiebron moeten kunnen benutten die hen in staat stelt om deze bepalingen te kunnen respecteren. Ook het statuut van beschermde klant wordt conform art. 1, 23° van het besluit van 8 april 2011 automatisch toegekend. Bij de ontwikkeling van de regelgeving werd getracht om de administratieve last voor zowel de exploitant maar ook voor de klant maximaal te beperken. Een koppeling met de reeds bestaande procedures (art. 16*sexies* drinkwaterdecreet) voor de toekenning van de vrijstelling van de saneringsbijdrage werd in dit oogpunt vooropgesteld.”

In dit antwoord wordt verduidelijkt waarom voor de desbetreffende procedureregeling is geopteerd, maar wordt niet aangegeven op welke wijze die regeling zou kunnen worden ingepast in de rechtsgrond biedende bepaling van artikel 27/3, derde lid, van het besluit van 8 april 2011, waarin melding wordt gemaakt van het vastleggen van nadere regels voor “de indieningsprocedure”, maar niet voor een alternatieve procedure die is gesteund op het vergaren van inlichtingen door de exploitant.³

Deze laatste procedure zou in het besluit van 8 april 2011 moeten worden geregeld, waarbij vervolgens de minister ermee zou kunnen worden belast om in dat verband in een aantal nadere regels te voorzien.

Artikel 3

8. Gelet op de definitie, bedoeld in artikel 1, 1°, van het ontwerp, schrijve men in artikel 3, eerste lid, “vermeld in artikel 1, eerste lid, 23°, van het besluit van 8 april 2011,”

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Wim GEURTS

Marnix VAN DAMME

³ De verwijzing naar artikel 16*sexies* van het decreet van 24 mei 2002 in het antwoord van de gemachtigde heeft inderdaad betrekking op een vergelijkbare regeling, met dat verschil evenwel dat deze door de decreetgever en niet door de minister wordt vastgesteld.